

บันทึกไว้..

[1]

ความปรารถนาของการทำหนังสือรวมผลงานกลอน
ของลูกศิษย์ของตัวเองคืออะไร..?

ข้าพเจ้าถามตัวเองเป็นครั้งแรก หลังจากที่ทำหนังสือ
แบบนี้มาแล้วสองเล่ม - คือ “นักเรียนกลอนนอนคึกนี่ถึงเธอ”
“เราต่างเรียนรู้กันและกัน”

ใช่, ข้าพเจ้าเริ่มไม่แน่ใจว่า “ขณะใจ ไหว รู้สึก”
เล่มนี้ จะเป็นที่ปรารถนาของใครหรือไม่ กระทั่งตัวของผู้เขียน
ทั้งหลายเอง

คิดว่า..พวกเขาข้างคู่มือบ้าง จนข้าพเจ้าไม่กล้าถาม
ว่ารู้สึกนึกคิดอะไรอยู่บ้าง ต่อการที่เราจะมีหนังสือรวมรวมบทกวี
ร่วมกันสักเล่ม

ข้าพเจ้าสรุปเอาเองว่า พวกเขาคงยินดีอยู่เงียบ ๆ และ
คงหวาดหวั่นอยู่ลึก ๆ ที่ข้อเขียนของพวกเขาจะเดินทางไปไหนคือ
ไหนบ้างก็ไม่รู้

และแน่นอนว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ถาม..

เพราะถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะ “ทำ” มันออกมาอยู่ดี

[2]

“ทำ”ในที่นี้คือทั้งเลือกงานเขียนที่ดีที่สุดของแต่ละคน อย่างน้อย 1 ชิ้น, เกลา, แบ่งกลุ่มความคิดของบทกวี, จัดรูปเล่ม, วาดภาพปก-ออกแบบปก ถ้าเข้าเล่มตีพิมพ์เองได้ก็คงทำ

ทั้งหมดนี้..ข้าพเจ้าทำด้วยหัวใจ

เพราะข้าพเจ้ายังอยากเห็น หัวใจ ที่ไหว และรู้สึกรู้สึก ของพวกเขา มาวิ่งไหวอยู่ในหมึกพิมพ์ ในหน้ากระดาษ..ที่เราจะ สบตา และลูบคลำสัมผัสได้

และถ้าพวกเขาจะมีสายตาคินคี่ และยิ้มภูมิใจ ให้หนังสือเล่มนี้สักนิด ข้าพเจ้าก็ตั้งใจแล้ว

และในชั้นหนังสือที่ไหนสักแห่ง... หนังสือเล็ก ๆ เล่ม นี้ จะวางอยู่อย่างอ้อมตน ท่ามกลางหนังสือกวีนิพนธ์เล่มอื่น ๆ

นี่กระมัง...ความปรารถนาของข้าพเจ้า

[3]

ได้โปรดอย่าเมื่อที่จะฟังคำขอบคุณนี้--

ขอบคุณพี่จูน พี่จำ ผู้เป็นมากกว่าเพื่อนร่วมงาน ที่ คอยเป็นกำลังใจ และสนับสนุนข้าพเจ้าเสมอมา

ขอบคุณพี่แมว ที่เป็นธุระเรื่องเลข ISBN ให้ตลอด (และตลอดไป)

ขอบคุณอาจารย์สกุศล ที่กรุณาเขียนบทกวีอันเปี่ยม ความหมาย...เป็นเกียรติยิ่งนักต่อหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณแม้นิค ที่คร่ำเคร่งหาคำผิด ชนิดไม่ให้เล่มลอค สายตาไปได้สักนิดเดียว (ถ้าจะมีผิดอยู่บ้าง ก็นับเป็นความผิด ข้าพเจ้าเองที่แก้ไขไม่รอบคอบ)

ขอบคุณอาจารย์บุญยเสนา ที่ปรึกษาในการจัดทำและ เขียนคำนิยมให้หนังสือเล่มนี้ และข้าพเจ้าจะขอยึดเอาบรรทัด สุกท้ายของคำนิยมเป็นคำสำคัญ

ขอบคุณสาขาวิชาภาษาไทยของข้าพเจ้า ที่ออกทุนให้ ทำหนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สามแล้ว

หวังยิ่งว่า..จะได้ขอบคุณทุกท่านอีกในเล่มต่อ (๑) ไป

ขอบคุณและขอบคุณ..

ปาลิตา ผลประดับเพชร

ขณะใจไหวรู้สึก

“ในโลกแห่งความมากมายของความเป็นจริง
ณวันนี้ / บทกวีคือความสงบงามและตระนองอาจของจิตสำนึก/
วิถีแห่งบทกวี...คือสัมพันธ์ภาพอันยิ่งใหญ่ในความเป็นตัวตนและ
มโนสำนึกอันไม่ขาดพร่อง”

“จิตวิญญาณของความเป็นบทกวีคือ...ความอหังการ
อันเนื่องมาแต่...ความศรัทธาที่ลึกซึ้งทางปัญญา / ยิ่งหาญกล้า
ก็จักยิ่งเกิดประกายไฟแห่งอำนาจ/ ยิ่งเคลื่อนไหวก็ยิ่งจะเกิด
ประกายไฟ...ที่จะคิดฝัน”

“..หัวใจของบทกวี...จึงเปรียบเป็น...คั้งความหมายที่มี
ความหวังของชีวิต / เป็นหนึ่งในความเป็นหนึ่ง / และเป็นความ
หลากหลายในความมากมายอันไม่รู้จบ / ยืนยงเป็นนิรันดร์ได้ /
ค้ำยันคำอันเป็นความจริงใจ...ในความเชื่อมั่นแห่งตน”
